

Studium biblijne numer 6.

„I ujrzy wszystkie ciało
zbawienie Boga”

Andreas Matuszak

© październik 2012, dla niniejszego wydania

Ver. 1.0

www.inspiredbooks.de

Okładka: Piękno charakteru jest jedyną ozdobą, która ma wartość przed Bogiem. Ukazuje to każdy przejaw Jego twórczej mocy (Foto: P. Matuszak, 2012)

„I ujrzy wszystkie ciało
zbawienie Boga”

Andreas Matuszak

*Inspired***Books**

CZYM jest słowo, wypowiedziane przez Boga? Szukając logicznej odpowiedzi, uświadamiamy sobie, że słowa Boga biorą początek w Jego myślach. Wyrażone słowem myśli objawiają Jego charakter. Ponadto uświadamiamy sobie, że każdemu z Jego słów towarzyszy dalekosiężny cel, którego początkiem jest zamiar, będący również objawieniem Jego charakteru. Boga nikt nigdy nie widział, dlatego spojrzenie na Niego to spojrzenie na Jego słowo.

To słowo kształtowało charakter Słowa, które „mieszkało wśród nas”. Samo Słowo rzekło: „Nie samym chlebem będzie żył człowiek, ale *każdym* słowem pochodzącym z ust Bożych”. W Bożym słowie tkwi życie, które uwidacznia życie Słowa.

Jeśli życie tkwi w *każdym* słowie Boga, to musimy przyjąć, że Słowo, żyjące wśród nas, sięgało po to słowo w całej pełni. Nasz Pan i Zbawiciel wypełnił Swoją umysł słowem, którym niegdyś Jego duch inspirował proroków. To właśnie tym słowem przywrócił życie żyjąc wśród nas. Uczynił je chwałą Boga.

Mojżesz i Aaron powiedzieli zdanemu na Bożą pomoc ludowi: „W poranku ujrzyście *chwałę* Boga”¹. Następnie sam Pan przemówił do ludu z obłoku tymi słowami: „Rano *nasyceni* będziecie *chlebem*, i *poznacie*, że Ja Pan, Bóg wasz”². Tę samą prawdę przybliżył nam w następujących słowach, gdy żył wśród nas: „Zaprawdę, zaprawdę powiadam wam: Nie Mojżesz dał wam chleb z nieba, ale Mój Ojciec daje wam prawdziwy Chleb z nieba. Chlebem Boga bowiem jest Ten, który zstępuje z nieba i daje światu *życie*”³.

1 II Mojż 16,7

2 II Mojż 16,12

3 Jan 6,32.33

Lud na pustyni ujrzał *chwałę* Boga — *nasycił się i poznał, że Bóg był ich Bogiem*. Oglądaniu chwały Bożej musiało towarzyszyć uprzednie spożycie manny, gdyż najpierw nasycili się, a dopiero po tym poznali, że Bóg był *ich* Bogiem.

A co my powiemy o sobie? Czy Bóg jest *naszym* Bogiem? Bez spożywania prawdziwego Chleba z nieba — bez nieustannego przyjmowania Jego życia nigdy nie poznamy, że Bóg jest *naszym* Bogiem.

Jednym z aspektów spożywania prawdziwego Chleba jest życie „*każdym* słowem pochodzącym z ust Bożych”. Tym, co utrzymuje nas przy życiu jest głos każdego z Jego słów w naszym duchu. Ich nieprzerwane echo wpaja w nasze serca życie, oparte o zasady Jego charakteru. Ten przepływ życia jest oparty o wiedzę o Nim — pozwala nam wypowiadać Jego słowa, miłować, co On miłował, i nienawidzić, co On nienawidził. Tak przyjmuje się ducha Tego, który jest „*zacniejszy nad innych dziesięć tysięcy*”.

„O Boże, mój Boże, wcześniej wołam do Ciebie;
moja dusza pragnęła Ciebie:
jakże często moje ciało [łaknęło] ciebie,
w pustej, bezdrożnej i bezwodnej ziemi!
Dlatego pojawiłem się przed Tobą w świątyni,
abym *ujrzał Twoją moc i Twoją chwałę*,
Gdyż lepsze jest *miłosierdzie* Twoje, niż życie”⁴

Chciałbym, abyśmy w tej lekcji skierowali naszą uwagę na dwa wybrane miejsca w Słowie Bożym, które ukazują jak słowo kształtowało kierunek życia naszego Pana i Zbawiciela.

Przedmiotem, który na pewno skłonił naszego Pana i Zbawiciela do szukania światła i mądrości w natchnionym słowie były okoliczności Jego narodzin. Maria z pewnością odegrała w tym procesie ogromną rolę. Na

4 Ps 63,2-4 wg LXX

pewno zdała Mu relację z okoliczności towarzyszących Jego narodzeniu i wytłumaczyła powód nadania Mu Jego imienia. Lecz tym, co kształtowało Jego świadomość, było słowo. To właśnie w nim skonfrontowany był z wolą Ojca, określającą kierunek Jego życia.

W Liście do Hebrajczyków dowiadujemy się, że Pan „przychodząc na świat”⁵ wypowiedział w niebie znamienne słowa, które jako człowiek miał zrozumieć dopiero po obudzeniu się świadomości, w czasie wyznaczonym przez Ojca.

Διὸ εἰσερχόμενος εἰς τὸν κόσμον λέγει Θεσίαν καὶ προσφορὰν οὐκ
Dlatego wchodząc, na świat, mówi: ofiary i daru nie

ἠθέλησας σῶμα δὲ κατηρτίσω μοι
chciałeś, ciało ale zgotowałeś Mi.

Cytowane w Hebr 10,5 słowa z Psalmu 40,7, „ale ciało Mi zgotowałeś”, to jak gdyby świadectwo dla Syna Człowieczego, który jako młody chłopiec przybył wraz z rodzicami do Jerozolimy na obchody dorocznego święta. Przybył tam, aby przypatrywać się ilustracji wielkiej Ofiary, którą dobrowolnie zgodził się złożyć przed przyjęciem Swojej obecnej, ludzkiej świadomości. Teraz, jako człowiek, rozważa w Swoim sercu słowa z Psalmu 40,7⁶:

Θεσίαν καὶ προσφορὰν οὐκ ἠθέλησας, σῶμα δὲ κατηρτίσω μοι
Ofiary i daru nie chciałeś, ciało ale zgotowałeś Mi.

To słowo, dotyczące Jego Samego, było Jego własnym głosem, podanym wprawdzie przez psalmistę, ale zawierającym w sobie wszystko, po co zostało posłane, by nie wróciło do Boga próżno.

⁵ Hebr 10,5

⁶ Według LXX. Takie brzmienie w Kodeksie Wytykańskim, Kodeksie Synaickim i Kodeksie Aleksandryjskim. Jednak u Rahlfa i Hanharta *ὥτια δὲ κατηρτίσω μοι* („doch Ohren hast du mir bereitet”). Adam Clarke doszukuje się powodu dla odmienności tekstu masoreckiego u kopisty. Podobne zdanie u wielu innych znaczących komentatorów.

„Taki będzie słowo Moje, które wynijdzie z ust moich;
nie wróci się do Mnie próżno, ale uczyni to, co Mi się podoba,
i poszczęści mu się w tem, na co je pošle”⁷.

Stwierdzenie, „ale ciało Mi *zgotowałeś*”, wykazuje, że gdy Chrystus był jeszcze w niebie, usta Boga już pošalały słowo, które nie miało do Niego wrócić próżno, ale uczynić to, co Mu się podoba.

Tylko Bóg może przepowiedzieć skutek wypowiedzianego przez Siebie słowa. „Ale ciało Mi *zgotowałeś*” jest wiernym objawieniem tego, co Chrystus otrzymał w Niebie od Ojca dla całej ludzkości.

Obecnie to słowo dotyczyło Jego Samego. Jako człowiek przyjął je, aby dokonało tego, po co zostało pošlane. To właśnie dlatego to słowo musiało trwać bez domieszki tradycji i zniekształceń ludzkich⁸ — musiało być żywym słowem, aby było żywym Słowem, które daje życie światu.

Innym słowem proroczym, które bez wątpienia musiało być bliskie naszemu Panu i Zbawicielowi, jest przepowiednia podana przez Izajasza w czterdziestym rozdziale i piątym wierszu⁹:

„I widziana będzie chwała Pańska,
i ujrzy wszystkie ciało zbawienie Boga,
gdyż Pan to powiedział”.

Ten tekst domaga się krótkiego wprowadzenia. Czterdziesty rozdział proroctwa Izajasza rozpoczyna słowa pocieszenia dla Izraela — przepowiednie koncentrujące się na wydarzeniach związanych z pierwszym i drugim przyjściem Chrystusa. Wydarzenia te są opisane na

7 Iz 55,11

8 Obecnie w większości wydań biblijnych te słowa uległy skażeniu. Jednak na podstawie świadectwa drugiego świadka musimy je przyjąć za wiarygodne. Nie możemy wątpić, że Hebr 10,5 jest dziełem inspiracji. W przeciwnym wypadku mielibyśmy również powód, aby wątpić w autentyczność słów Psalmu 40.

9 Iz 40,5 wg LXX

dwóch płaszczyznach i eksponują Chrystusa oraz lud 144-tysięcy jako instrument objawienia chwały Boga. Punktem wyjściowym proroctwa jest pogłębiająca się apostazja ludu, a motywem typologicznym jest zamiar Boży wobec jego resztki — zamiar objawienia Swojej chwały, pragnienie odtworzenia w ludzkości własnego, duchowego obrazu.

καὶ ὄψεται πᾶσα σὰρξ τὸ σωτήριον τοῦ θεοῦ
I ujrzy wszystkie ciało zbawienie Boga

Ewangelista Łukasz dosłownie cytuje słowa tego proroctwa w trzecim rozdziale i trzecim wierszu, odnosząc „zbawienie Boga” do Pana i Zbawiciela. Łukasz używa tu słowa zbawienie w formie rzeczownikowej. Tak również czyni w drugim rozdziale i trzydziestym wierszu, gdzie Symeon nazywa Pana Zbawieniem Boga, które dane Mu było ujrzeć:

ὅτι εἶδον οἱ ὀφθαλμοί μου τὸ σωτήριόν σου
Gdyż zobaczyły oczy moje zbawienie Twoje

Odniesienie natchnionych słów Symeona do „zbawienia Boga”, przepowiedzianego przez proroka Izajasza, jest oczywiste. Co więcej, jeśli Symeon rozumiał charakter przepowiedni o „zbawieniu Boga”, to również musiał rozumieć charakter misji Tego, który był jej wypełnieniem. Nie był też jedynym, który cieszył się zrozumieniem światła, płynącego z proroctwa Izajasza, gdyż Bóg udzielił Swojemu ludowi wsparcia, inspirując Zachariasza do wypowiedzenia znamiennych słów:

„Da nam, [abyśmy] Mu służyli bez lęku,
wybawieni z ręki naszych nieprzyjaciół;
W świętości i sprawiedliwości przed Nim
po wszystkie dni naszego życia”¹⁰.

10 Łuk 1,74,75

Prorok Izajasz przepowiedział również w 52 rozdziale i 10 wierszu¹¹, że „zbawienie Boże” ujrzą wszystkie krańce ziemi. Ten geograficzny aspekt manifestacji „zbawienia Bożego” musi się odnosić do obecności naszego Pana i Zbawiciela w życiu tych, za pośrednictwem których ujrzy Go *wszelkie* ciało na obliczu *całej* ziemi.

καὶ ἀποκαλύψει κύριος τὸν βραχίονα αὐτοῦ
I objawi Pan ramię Swoje

τὸν ἅγιον ἐνώπιον πάντων τῶν ἐθνῶν
święte przed wszystkimi narodami

καὶ ὄψονται πάντα τὰ ἄκρα τῆς γῆς τὴν σωτηρίαν
i ujrzą wszystkie krańce ziemi **zbawienie**

τὴν παρὰ τοῦ θεοῦ
z **Boga**

Ta znacząca implikacja słów proroka Izajasza, ukazująca jednocześnie drugą, eschatologiczną płaszczyznę dla objawienia chwały Boga, odnosi się do 144-tysięcy z Księgi Objawienia — jest antytypicznym ukazaniem obecności Chrystusa, który przez Swój lud dokonje dokładnie tego samego, czego dokonał „za dni Swego ciała”¹². Jego celem jest dokładnie to samo, co stanowiło Jego cel „za dni Jego ciała”. Owa manifestacja chwały Boga zostanie uwieńczona zwycięstwem, dla którego Chrystus typicznie utorował drogę „za dni Swego ciała”. Podkreślmy, że w obydwu przypadkach to Chrystus jest Tym, który zwycięża. Najpierw jako Ten, który Swoją wiarą dał dowód słowu Boga, że sprawiedliwy z wiary żyć będzie, a następnie w osobie tych, którzy „mają wiarę Jezusa”¹³. „Patrzac na Jezusa, twórcę i dokończyciela wiary”¹⁴, pozwolili, aby Jego charakter został wypisany na ich czołach.

11 Iz 52,10 LXX

12 Hebr 5,7

13 Obj 14,12

14 Hebr 1,2

„I zobaczyłem, a oto Baranek stał na górze Syjon, a z Nim sto czterdzieści cztery tysiące tych, którzy mieli imię Jego Ojca *wypisane* na czołach”¹⁵

Pozostajmy jednak w obrębie inspirowanych słów, które były dostępne żyjącemu wśród nas Panu i Zbawicielowi, i torowały kierunek Jego życia. Zacytujmy Psalm 98, który łączy w sobie elementy owych dwóch płaszczyzn z eschatologicznym akcentem zwycięstwa 144-tysięcy i następującego w tym klimacie drugiego przyjścia:

„Śpiewajcie Panu pieśń nową, bo cuda uczynił!
Prawica i Jego *święte* ramię przyniosły Mu *zwycięstwo*.
Pan objawił *zbawienie* Swoje,
Na oczach narodów okazał sprawiedliwość Swoją.
Wspomnił na łaskę Swoją i wierność dla domu Izraela;
Wszystkie *krańce ziemi ujrzały zbawienie Boga* naszego.
Wznoscie Panu okrzyki radosne, wszystkie ziemie;
Weselcie się, cieszcie się i grajcie!
Grajcie Panu na cytrze I głośno śpiewajcie!
Na trąbach i głośnych rogach, Grajcie przed Królem, Panem!
Niech szumi morze i to, co je napętnia,
Świat i jego mieszkańcy!
Niech rzeki klaszczą w dłonie,
A góry niech się radują razem przed Panem,
bo idzie, aby sądzić ziemię!
Będzie sądził świat sprawiedliwie
i narody według *szusznosci*”¹⁶.

Możemy być pewni, że te myśli nie tylko nie były obce Panu i Zbawicielowi, ale stanowiły radość Jego życia. To właśnie ze względu na nas powiedział do Ojca:

„Śluby Moje spełnię wobec tych, którzy się Ciebie boją”¹⁷

On żył widząc chwałę Pańską, sięgającą po krańce ziemi, „gdyż Pan to powiedział”. Wierzył i znał wagę każdego słowa Bożego — wiedział, że słowa proroctwa Izajasza, mówiące o uniwersalnym objawieniu chwały Boga, miały się wypełnić dzięki Niemu w życiu tych, którzy przyjęli moc Jego słowa w swoim życiu. Czas, w którym

¹⁵ Obj 14,1

¹⁶ Ps 98 Biblia Warszawska

¹⁷ Ps 22,26

żyjemy ma okazać wierność i niezmiennność słowa Bożego. Niebawem radość z tej przyczyny napełni całe niebo i ziemię. Ci, którzy wiarą dostrzegają chwałę sięgającą po krańce ziemi, dają temu, jak niegdyś ich Pan i Zbawiciel, odpowiedni wyraz w swoim życiu.

A. Matuszak, 20.10.2012